

QUADERN DE CAMP

Mandonguilles poètiques

ANTONI SELLA I MONTSERRAT

Encara no sé si amb més vergonya que curiositat o més curiositat que vergonya, divendres de la setmana passada, a l'hora de l'angelus, que és a les dotze, vaig anar a rebre els poetes a l'estació. Començava la primera festa de la poesia que Sitges celebrava, després de la famosa i noucentista de 1918. A Sitges, des de l'arribada dels quadres del Greco i la processó cívica que els acompanyà fins el Cau Ferrat, tenim aquest costum d'anar a rebre a l'estació. Els poetes -nou en qüestió- vingueren còmodament asseguts en un autocar petit. Els haguéssim pogut rebre en qualsevol punt, però ho férem a la plaça Eduard Maristany, com si el tren encara fos el gran mitjà emprat pels forasters o els turistes per arribar a Sitges.

La rebuda dels poetes tingué un punt d'originalitat local i un punt, també, de carrincloneria nostrada que era, segons pròpia confessió, el que cercaven els organitzadors. Fet i fet, una seixantena de persones, entre representants de les forces vives, autoritats, pubilles, banda de música i públic en general. No cal dir que la sorpresa dels poetes i acompanyants fou majúscula davant de tan antiga forma de rebre'ls i homenatjar-los. I en aquesta primera sorpresa comença un cap de setmana sorprenent. En primer lloc, un recorregut en comitiva que durà quasi dues hores, per anar des de l'estació al Mercat Vell, amb parades al Casino Prado, la Societat el Retiro, una bodega del carrer de la Palma i el carrer d'en Bosch, a mig estar entre el Palau del Rei Moro i el Grup d'Estudis Sitgetans. I a cada parada, discurs, lectura de poema i, en tres d'elles, la copa pertinent. A les dues del migdia, el poetes, abans d'anar a dinar ja havien fet un copiós vermut.

La festa de la poesia va tenir un segon moment absolutament nostrat: el dinar organitzat al Retiro. Sota la presidèn-

Rei Moro i el Grup d'Estudis Sitgetans. I a cada parada, discurs, lectura de poema i, en tres d'elles, la copa pertinent. A les dues del migdia, el poetes, abans d'anar a dinar ja havien fet un copiós vermut.

La festa de la poesia va tenir un segon moment absolutament nostrat: el dinar organitzat al Retiro. Sota la presidència de l'alcalde, els poetes foren convidats per l'entitat de la lira a compartir taula una bona estona, amb amanida i mandonguilles amb sèpia pel mig, amb socis de la casa. El dinar en qüestió va permetre que cada qual s'arranqués per on li vingués de gust -o es quedés, discretament, assegut a la cadira. Algú es posà a teclejar un piano que dormitava a la sala, un altre decidí recitar una poema i, per tenir de tot, també va sortir el que es posà a explicar un acudit sobre literats, tot plegat, abans i després dels inevitables i pertinents discursos.

El Retiro fou el receptacle de la festa de la poesia de 1918, com molt bé recorda Vinyet Panyella en el darrer opuscle que ha editat Llibres de Terramar, la seva pròpia editorial, i que porta per títol *El Sitges noucentista i la festa de la poesia de 1918*. I l'entitat se sentí satisfeta de poder participar en aquesta nova trobada, la primera de poetes al Sitges del segle XXI i des de la casa es feren vots perquè l'experiència no quedés com un cas únic i es repetís, amb la col·laboració retirista, en els propers anys.

Entre singularitats locals i curiositats suburenques, els poetes anaren fent la seva feina i els diversos actes trobaren una acollida de públic acceptabilíssima, molt més important del que, en inici, hom hagués pogut suposar, prenent per mesura els índex de venda de llibres de poesia en aquest país.

Entre exposicions, monòlegs i recitats, els poetes passaren el cap de setmana i diumenge al migdia encara hi havia sitgetans a la platja de sant Sebastià, disposats a acomiadar-los convenientment.

He sabut, després, que entre els participants causà veritable sorpresa la manera de fer sitgetana. De fet, alguns dels poetes declarà que mai s'havia trobat acollit i homenatjat de tal manera com ho havia fet Sitges. Només per haver provocat aquest sentiment, ja paga la pena, no sé encara si amb més vergonya que curiositat o més curiositat que vergonya, haver acompanyat nou poetes i una banda de música pels carrers de la Vila, mentre anava saludant els veïns, amics i coneguts.